

PP-VOX RENDIBILITZEN EL CÀSTIG

AL GOVERN PSOE-IU.PODEMOS

n° 186 - Juny 2023 - donatiu 2 euros

Editorial	pàg 3	Pensionistes: Llindar de la pobresa	pàg 9
Pàgines centrals	pàg 10-16	Memòria històrica	pàg 17-18
Balanç eleccions. CRT i vot nul		Aixecament del gueto de Varsòvia	
Política	pàg 4-5	Donació a LI d'obres de Lluís Bosch Martí	pàg 18-19
Combatir VOX. Solidaritat <i>El Kubo y La Ruïna</i>		Debats: La massacre del poble del Sudan	pàg 19
Sindical	pàg 6	Internacional	pàg 20-24
ERO a Ford Almussafes		Xile: vots nuls, blancs i abstenció	
Moviments	pàg 7-8	Palestina i l'alliberament de la dona	
<i>Full de ruta 2023-24 ANC</i>		Suplement: Vietnam 1945. Revolució oblidada que van encapçalar els trotskistes	
Llei de l'habitatge			

Un llibre i una pel·lícula: dues versions de la mateixa història

El llibre: «*Tres llums*»

de l'autora irlandesa **Claire Keegan**. Editorial Minúscula (com el seu nom indica, un llibre d'un pam per portar a la butxaca)»

Fàcil de llegir, curt i amb una magnífica història vital. Quan el comences a llegir no el pots deixar...

Les paraules de Claire Keegan suggereixen el paisatge i les emocions, qui les llegeix viatja a Irlanda l'any 1981 i acompanya una nena petita un estiu de la seva vida: la seva mare ha de donar a llum al seu cinquè fill i per això la porten a viure amb uns familiars llunyans, en una casa que suposa un fort contrast amb la seva pròpia. A més de descobrir una altra manera de viure i relacionar-se també descobrirà un secret.

Pot ser un llibre potent i delicat al mateix temps? Aquí el tens.

Si t'atrapa la manera de contar de Claire Keegan: «**Coses petites com aquestes**», en la mateixa editorial. Irlanda, les bugaderies controlades per les monges, les noies joves embarassades, els silencis, la moral... basat en una història real de finals del segle XX. Una joia.

La pel·lícula: *The quiet girl*, del director irlandés **Colm Bairéad**

Per als que no us agraden els films lents: llegiu el llibre!

Per als que sabeu valorar la delicadesa feta imatges, és a dir, els qui enteneu els silencis i els detalls, endavant amb la versió del relat de Claire Keegan en imatges. El director ha optat per usar poques paraules i recrear una atmosfera ambiental que representa com se sent aquesta nena d'uns 9 anys que va descobrint la diferència entre viure en una casa o tindre una llar. La família s'ha de poder triar?

Sánchez se la juga a una carta i precipita les eleccions generals per al juliol: una sortida a la desesperada.

Esgotats els gestos propagandístics sense èxit (entrades de cinema per a jubilats, joventut, vivenda...) només li queda una última carta polaritzant la campanya: reactivar el vot de l'esquerra amb un «o jo o Vox».

Deixa sense temps de maniobra els barons al PSOE i tanca la crisi interna obligant a unificar files; aprofita la crisi de *Podemos-Sumar-IU* que surten del daltabaix del 28M per esgotar el vot útil PSOE «per aturar la dreta»; escenifica la dependència del PP de Vox per al govern de comunitats autònomes i ajuntaments... i treu partit als actes que inauguraran la presidència espanyola de la UE. Potser no n'hi ha prou, però no queda res més a l'arsenal. Si ha estat una fugida cap endavant es veurà el 23 de juliol. Com a mínim, no allargar l'agonia fins el desembre li pot servir per intentar minimitzar els danys al PSOE.

Les eleccions del 28 M han estat efectivament un vot de càstig al govern, i, com ha passat en eleccions anteriors, es castiga més a l'esquerra de l'executiu, a qui més ha decebut el seu electorat: IU/Podem. S'enfonsa el mantra de Pablo Iglesias arrel del daltabaix de l'esquerra portuguesa que havia donat suport electoral al PS sense entrar al Govern, i que la diferència a l'estat espanyol era que IU/Podems havia sabut entrar al Govern.... I s'enfonsa igual. Amb aquests precedents, *Sumar*, el projecte de Yolanda Díaz neix tocat i, contra rellotge, s'intenten reparar les esquerdes i arribar a un acord amb Podem..

El govern que surti de les urnes haurà de fer uns pressupostos per al 2024, en què s'acaba el termini de gràcia sobre el dèficit que va permetre la UE pel COVID i la guerra d'Ucraïna. Cal tornar al camí de l'austeritat, exigeix la Comissió Europea. I arribaran les retallades, no només de pensions (que ja n'hi ha hagut dues vegades), sinó més.

Sense alternatives a l'esquerra del bloc de Govern PSOE/IU/Podems, el rebuig al govern va a l'abstenció o el recull la dreta. És també el resultat de la política de desmobilització que duen a terme CCOO i UGT, que es van convertir en crosses del govern, sense ni tan sols exigir seriosament el compliment de les

promeses que havien fet en campanya, i que avui pesen en el descrèdit que té l'esquerra parlamentària. També és el resultat de la fragmentació i debilitat de l'esquerra revolucionària, que tampoc no hem estat capaços de construir una alternativa a l'esquerra del bloc PSOE-IU/Podem.

Des de fa anys hem estat aixecant la necessitat d'avançar en la construcció d'un *Front dels i les Treballadores i els pobles* per les dues ruptures: amb el règim de la Monarquia i pel dret d'autodeterminació i contra el capitalisme. A les eleccions al Parlament europeu del 2009, es va conformar *Iniciativa Internacionalista*, una àmplia coalició de grups a tot l'estat. Eren part l'esquerra abertzale, *Izquierda Castellana*, Corrent Roig, Iniciativa Comunista, Lluita Internacionalista, CUT-BAI a Andalusia, la CUT o el Front popular galleg a Galiza, amb expressions polítiques a tots els territoris. Ha estat l'experiència més àmplia, però no va tenir continuïtat. Bildu, la més gran de les forces, va accelerar el curs a la dreta que el va portar a tenir com a socis ERC a Catalunya i el BNG a Galiza.

Des de fa anys hem estat aixecant la necessitat d'avançar en la construcció d'un Front dels i de les Treballadores i els pobles per les dues ruptures: amb el règim de la Monarquia i pel dret d'autodeterminació i contra el capitalisme.
 (...)
tomarem a proposar un acord per donar continuïtat a la CUP-PR, ampliant a noves forces.

Més tard vam impulsar la coalició *Des de Baix* a les eleccions al Parlament de Catalunya del 2010, amb Anticapitalistes, En Lluita, Corrent Roig i Lluita Internacionalista, que tampoc va tenir continuïtat. I després, el 2012, vam arribar a acords amb la CUP-AE, i les coalicions que van seguir.

A la darrera legislatura vam participar a CUP-Per la Ruptura, que va aconseguir dos escons. Malgrat totes les vacil·lacions, ha estat un instrument de suport a lluites com el metall de la Bahía de Cádiz, contra la contrareforma laboral de Yolanda Díaz o la

lleï mordassa, en defensa de la llei trans o contra la punitiva llei de prostitució del PSOE, o a la denúncia en solitari del Pacte de Toledo i de les dues reformes de pensions al costat del moviment pensionista, intentat estar al servei de la lluita contra la repressió –contra la reforma del codi penal i els «desordres agreujats», els judicis del SAT o els 12 de Saragossa-. Com a *Lluita Internacionalista* a les properes eleccions del 23 de juliol tornarem a proposar un acord per donar continuïtat a la CUP-PR, ampliant a noves forces.

La situació econòmica es continua agreujant i no hi ha cap altre camí que impulsar la mobilització i l'organització. Vine a construir l'alternativa necessària des de Lluita Internacionalista.

31/05/2023

LI

Combatre l'extrema dreta, combatre Vox

Un dels resultats destacats a les eleccions ha estat l'avenç de Vox: duplica vots a les municipals i triplica el nombre de regidors. Una part d'aquest avenç és a costa de Ciutadans (Cs) que s'enfonsa. Vox, amb 1'6 milions de vots és a prop dels 1'9 que treia Cs fa 4 anys. Hi ha una reestructuració del vot de la dreta cap a l'extrema dreta, però l'ascens de Vox forma part d'un procés més profund, amb expressions arreu del món: Meloni, Trump, Bolsonaro, Kast, Le Pen....

L'extrema dreta ha existit sempre, per què ara pren volada? Per què, a més, ho fa a tot el món? Travessem una profunda crisi capitalista que empeny a la misèria sectors creixents de la classe obrera i els pobles. A tot preu el gran capital ha d'evitar que aquest profund descontentament obrer i popular es giri contra ells, que són els veritables responsables de la crisi. L'objectiu de l'extrema dreta és dividir la resposta obrera i popular trobant els suposats culpables del greu retrocés de les condicions de vida entre la gent del poble: l'immigrant, el pobre, la dona, l'homosexual, el musulmà, l'okupa, els anarquistes o els comunistes...

Vox guanya en els barris més rics, en els col·legis electorals de les casernes de la Guàrdia Civil o a prop dels regiments militars, però també avança als pobles i barriades més pobres. Els dos barris a Barcelona amb millor resultat de Vox son Sarrià Sant Gervasi, barri d'alta burgesia, i Nou Barris, de gran tradició obrera. I és aquí, en els barris obrers i populars on la lluita contra l'extrema dreta és decisiva.

El gran capital posa molts diners per treure de la marginalitat l'extrema dreta, perquè encara que són no políticament correctes i de vegades incòmodes pel gran capital, els necessiten per baixar als carrers. Només una dada: el 2019 Vox va obtenir majors ingressos per vies privades (1.564.000 euros) que PP, PSOE, Ciudadanos, ERC, PdCat i PNV junts (una mica més d'un milió).¹ El perill no són els quatre impresentables sinó a qui tenen darrere. L'extrema dreta es construeix des de l'exaltació del nacionalisme, el masclisme, el racisme, la família, la religió... Tot al servei de salvar les classes dominants.

Si la situació ho exigeix, perquè s'aguditza la crisi i la lluita de classes i no n'hi ha prou amb un enduriment de l'estat i la repressió, com als anys 30 en la Gran Depressió, l'extrema dreta deixa pas

al feixisme. El feixisme deixa de banda el parlamentarisme burgès, un obstacle més, i s'encamina al xoc directe amb la classe obrera organitzada (partits i sindicals) i a l'opressió dels pobles. És a dir, a dissoldre des de l'acció al carrer i la repressió tota forma d'oposició de classe, popular o democràtica organitzada. El que veiem avui és la primera fase de reconstrucció de l'extrema dreta en formulacions autoritàries, no encara com a feixisme.

La lluita pel carrer.

Els grups feixistes sempre han actuat al carrer, amb assassinats com la nostra Yolanda González i

en Guillem Agulló. Vox surt de la marginalitat d'aquells grups feixistes i baixa a peu de carrer. Els vam veure a la Bonanova de Barcelona, primer a la Plaça Artós per anar cap al centre on els activistes independentistes es mobilitzaven a Plaça Urquinaona contra la sentència del Procés el 2019. Més endavant al Barri de Salamanca contra la política sanitària de confinaments del Govern Sánchez-Iglesias, denunciant el totalitarisme comunista. I tornaven a la Bonanova en l'acte d'inici de campanya d'aquestes eleccions en la mobilització convocada per Desokupa, en aquest cas contra els dos blocs ocupats. Abascal tornava uns dies després i reunia a uns centenars de persones, tot invocant «l'esperit de la Plaça Artós». És cert que quan van intentar ampliar la base a la manifestació de tancament de campanya Desokupa-Vox van punxar.

La lluita contra l'extrema dreta no és només una batalla ideològica contra el masclisme, el racisme, l'espanyolisme... perquè no se n'amaguen i en fan bandera. Així mateix, és equivocat intentar «aïllar» l'extrema-dreta amb un pacte de les forces «democràtiques». Per enfrontar l'extrema dreta cal

(segueix a pàg següent)

Plantem cara al feixisme

Solidaritat amb *El Kubo* i *La Ruïna*

El passat 11 de maig vam assistir a la convocatòria antifeixista en solidaritat amb els espais *El Kubo* i *La Ruïna*, dos blocs del barri de la Bonanova pertanyents a la Sareb i okupats al 2016 i 2019, el primer com a edifici d'habitatge i el segon com a Centre Social pel barri. A excepció d'un moment puntual a 2019 -coincidint amb una forta campanya antiokupació que venia del govern- els residents dels blocs no han tingut problemes amb les veïnes, com s'ha vist a les declaracions que aquestes han fet als mitjans en les darreres setmanes.

La situació de violència i assetjament cap a aquests espais va començar fa un parell de mesos, quan partits de dreta i ultradreta van posar el focus de la seva campanya electoral en l'okupació, assenyalant-la com la principal problemàtica de la societat. Aquesta campanya va ser instrumentalitzada per Desokupa, una empresa privada dirigida per neonazis que realitzen desnonaments mitjançant amenaces, coaccions i violència física. En un primer moment l'empresa pretenia executar el desallotjament dels dos espais el dijous passat, en el marc d'una manifestació «antiokupació»; encara que finalment el desallotjament no es va produir, van mantenir la convocatòria com a «advertència» i demostració de forces davant el moviment antifa.

Grups feixistes com Desokupa estan recolzats per organitzacions polítiques i per les forces repressives de l'estat, i compten amb total impunitat a l'hora de propagar discursos d'odi cap a totes aquelles que ens organitzem i denunciem la violència estructural d'aquest sistema capitalista que ens condemna a la misèria més absoluta. La resposta que es va donar dijous per part de militants antifeixistes, sortint al carrer conjuntament amb sindicats d'habitatge i organitzacions anticapitalistes i feministes, és la única manera de plantar cara al feixisme.

Cris Darriba

(ve de pàg anterior)

fer-ho des de la independència de classe, combatent les polítiques dels governs que posen catifa al desenvolupament de l'extrema dreta. Com és possible combatre el racisme de Vox si no és des de la denúncia de la política d'immigració del Govern PSOE-IU/Podemos que va deixar 37 immigrants assassinats a la tanca de Melilla? Com combatre la criminalització de l'ocupació de Vox sense qüestionar els governs centrals i autonòmic que permeten milers de pisos buits en mans dels grans tenidors, que no tallen l'especulació ni impulsen un parc públic d'habitatge? O sense lluitar contra la precarietat laboral, els acomiadaments i els tancaments? Si no posem el centre en la lluita a les fàbriques, en l'organització i la mobilització per resoldre aquests problemes als llocs d'estudi i barris, tot el discurs queda servit a la demagogia de l'extrema dreta.

Cada 12 d'octubre fa uns anys els grups feixistes feien la festa provocadora a la Plaça dels Països Catalans de Sants. Cada any hi havia xocs amb joves del barri i com sempre la policia acabava detenint els antifeixistes. Fins que el barri, des de les associacions de veïns, entitats, partits d'esquerres i sindicats es van organitzar en rebuig

massiu i els actes feixistes del 12 d'octubre van ser expulsats del barri.

El president del Banc Sabadell Josep Olliu el juny del 2014 proposava crear «una espècie de Podemos de dretes». Ciudadanos va ser la resposta. El cicle Podemos decau a la vegada que el de Cs. No és casual que el Sabadell contracti ara a Clara Melo, la ma dreta d'Arrimadas. No es tracta del retorn al bipartidisme. La tensió social puja. Cs és substituït per Vox. El problema és que la crisi de Podemos no dona lloc encara a partits a la seva esquerra, una esquerra revolucionària. És cert que per fer possible Vox hi ha hagut inversions multimilionàries. La resposta de l'esquerra per la ruptura amb el capitalisme i la monarquia només serà possible amb l'activitat militant i la mobilització. Aquesta és la tasca.

Josep Lluís del Alcázar

Notes

¹ <https://aldescubierto.org/2022/10/05/vox-y-su-financiacion-autoritarismo-irregularidades-y-afiliados-fantasma/>

País Valencià

ERO a FORD-Almussafes i destrucció d'ocupació

El dia 4 d'abril es va signar l'ERO que afecta 1.444 treballadors, per part l'UGT sindicat majoritari en la factoria i l'empresa. Potser podem reconèixer que les condicions econòmiques poden ser raonablement bones, no entrarem a desglossar aquestes quantitats que poden ser consultades en la premsa generalista de València, però el més greu és que no s'assegura l'ocupació per a la resta de plantilla tenint en compte que aquest ERE és el tercer en quatre anys. **Es va executar un ERO pactat sobre 350 persones el maig de 2020 i un altre sobre 630 l'abril de 2021, a més, en aquests moments, la planta ja està immersa en un ERO que es prolongarà fins a finals de juny i que afecta uns 700 empleats. Segons CGT, no és comprensible que «en lloc de reduir els ritmes de treball, s'augmenti la producció per torn», situació que ha alertat que «satura encara més els llocs de treball» i, després d'això, l'empresa «envia —als treballadors— a l'ERTO per a estalviar-se els salaris.**

En aquest ERE s'afavoreix la sortida no sols de personal de més de cinquanta-tres anys, sinó que incentiva la sortida de personal jove i no es diu res sobre si es veuran afectades les empreses auxiliars.

La crisi del sector de l'automòbil va en continu degoteig, ja que empreses auxiliars del sector han anat tancant al llarg d'aquests últims anys. Però el tancament

més significatiu va ser el de NISSAN al 2021, que va enviar a un futur incert als seus treballadors i que a més va deixar a moltes persones subcontractades sense una solució justa.

Una cosa que obliden les centrals sindicals que signen aquests Expedients de regulació d'ocupació, és la pèrdua de llocs de treball en el sector industrial, llocs de treball que no es tornaran a recuperar. Seria important un pla de reindustrialització que pogués recollir a aquells treballadors afectats per aquest ERO, un pla decidit d'oposició a la pèrdua de llocs de treball.

Molts treballadors poden veure's enlluernats per les condicions econòmiques que se'ls proposen, però s'obliden que en una situació de crisi econòmica trobar un lloc de treball amb unes condicions d'ocupació i salaris aconseguides a través d'anys de lluites, és cada vegada més difícil. A més a més, aquesta situació està agreujada per la no derogació de les reformes laborals del PSOE i del PP i les últimes modificacions del govern de coalició del PSOE UP.

Carlos Rodríguez (País Valencià)

Assamblea Nacional de Ca

Full de Ruta 2023-24 Unilateralitat o

L'ANC, ha obert la XI Assemblea General Ordinària (AGO). Aquesta assemblea, es dona en una situació a Catalunya, de tornada a l'autonomisme de la mà de Pere Aragonès - ERC, que no obeeix al mandat del poble català l'1 d'octubre ni al 52% de les eleccions per les quals ha arribat a ser president de la Generalitat. Al costat d'això, està el procés de desmobilització que els partits independentistes i Òmnium, han portat en aquest període, L'ANC, que va ser l'entitat que va mobilitzar i enfrontar al govern de la Generalitat, avui ha posat una discussió de fons; mobilització i unilateralitat o llista cívica i posada en dubte del seu caràcter assembleari.

Per això, enmig de les eleccions municipals del 28M, hi ha una altra votació no menys important, la de la XI AGO de l'ANC.

El central és la política que el *Full de Ruta 2023-24* resolgui portar endavant: mobilització i unilateralitat o llista cívica. Però en aquesta assemblea ha sortit a la llum un altre problema que s'ha de resoldre; la democràcia a l'interior de l'ANC.

La renúncia d'un nombre important de membres del secretariat nacional (SN), va ser l'emergent. Però també està la constitució de «*Indesinenter*», que demana i recull signatures per a una assemblea extraordinària, que proclami un nou secretariat nacional i la seva presidència. Més encara, la presentació de set esmenes a la totalitat i més de sis-centes esmenes parcials, assenyalen el malestar amb el SN i la seva presidència.

En aquest procés de votació, per la seva metodologia i el poc temps des de la publicació de tal quantitat d'esmenes i la votació, fan que no

2023-24: Mobilització i Llista Cívica

Última hora:
Votació Full de Ruta 2023-2024
 Participació de 1.142 socis/es.
 Aprovada per: 867 (75,92%) a favor,
 203 (17,78%) en contra i
 72 (6,3%) en blanc.

es pugui assegurar una votació amb total garanties. Cal revisar i garantir els temps, les formes i la metodologia.

El *Full de Ruta de 2021*, amb el 96% de les sòcies i socis de l'ANC, va rebre tot el suport. El document estratègic de l'Assemblea i el seu posicionament polític, va rebre el suport de la pràctica totalitat de les bases. A la IX Assemblea General Ordinària hi van participar 5.659 persones, que van avalar els eixos bàsics de l'estratègia política. No hi va arribar cap esmena viva.

L'ANC defensava: «*Que la unilateralitat, entesa com el «desafiament constant» a l'Estat, és l'única via possible» per assolir la independència de Catalunya».*

«*La confrontació i els desobediències simultànies i persistents és el que canviarà la correlació de forces contra l'ocupant i permetrà que ens alliberem Això necessita una coordinació seriosa, clara, que ignori les amenaces de l'Estat i dels defensors de l'estatu quo, que en faci acció de lluita i que multipliqui l'energia del moviment en cada acció de cada espai de confrontació».*

El poble català, ha votat, consultes, referèndum, eleccions plebiscitàries, guanyat eleccions amb el 52% i sempre hi ha hagut una sola resposta de l'Estat espanyol i del règim del 78; NO hi haurà referèndum, ni pactat, ni no pactat i més encara ara amb la col·laboració i submissió del govern de

la Generalitat al govern central. Mentre continua l'espasa de Damocles sobre els més de 4000 companys i companyes que reclamaven el dret democràtic d'autodeterminació i independència. I des de Madrid els unionistes, com també a Catalunya diuen; «*El procés, s'ha acabat*».

Per tot això, l'única sortida per a l'autodeterminació i la independència és la mobilització i la unilateralitat.

La llista cívica, si aconseguix la majoria de vots en la AGO 2023-24 i es presenta a eleccions, el que aconseguirà, en el millor dels casos, són alguns diputats (cosa dubtosa). Però això no portarà els objectius que té l'ANC d'Independència.

El que sí pot haver-hi, és una major desmobilització i fins i tot una ruptura o major desencoratjament dels milers d'activistes que s'hi van enfrontar i van lluitar en l'assemblea. Llavors sí, des de Madrid i des de la Generalitat de Catalunya estaran contents perquè el procés s'haurà acabat, almenys per molt de temps. Hauran aconseguit treure d'escena a l'entitat que mobilitza, i això és a l'única cosa que temen; la gent als carrers.

Per això l'ANC, no ha de desviar la lluita cap a un procés electoral perquè això sí, seria la fi del procés. Ha de seguir amb el seu objectiu d'independència, amb la mobilització i la unilateralitat. Amb aquesta bella consigna de: Els carrers seran sempre nostres!!!!

Jordi

NOTA: Quan escrivíem aquest article, encara no se sabia el resultat de la votació de l'AGO ni com serà el seu *Full de ruta 2023-24*.

Nova llei de l'habitatge

Una llei de mínims

En un context econòmic on els preus de lloguer segueixen augmentant sense fre i amb una inflació que ha empobrit encara més a la classe treballadora. Cada cop es fa més difícil arribar a final de mes, pagar un lloguer o accedir a un habitatge. Arriba una llei de l'habitatge amb grans mancances.

El passat 17 de maig d'abril es va donar l'aprovació definitiva de la llei d'habitatge al Senat. Un dels grans pactes de govern PSOE-UP. Una llei que ha tingut diversos bloquejos durant la legislatura en conseqüència a la crisi entre socis de govern, i a la qual justament es dona llum verda en un context electoral a final de legislatura del govern espanyol, amb el suport de ERC i EH Bildu, + País, Compromís, PRC i Teruel Existe.

Claus de la llei d'habitatge

La nova llei prohibeix els desnonaments en data oberta, que generaven una gran situació de vulnerabilitat. La resta de desnonaments, representant la gran majoria, seguiran executant-se amb normalitat.

Els realitzats per part dels grans tenidors hauran de presentar un expedient de mediació per tal de poder seguir amb el procediment habitual. Un gran retrocés respecte la llei d'habitatge catalana suspesa pel TC, on es veien forçats a signar contractes de lloguer social.

Es proposa la regulació del parc públic d'habitatge per evitar la venda a fons d'inversió. Una mesura lligada a la recent adquisició de la SAREB per part de l'Estat.

Hi haurà una limitació del preu del lloguer. Els contractes de lloguer actuals veuran blindat el preu actual per a la formalització de renovacions o nous contractes al mateix habitatge. Tot i que es seguirà aplicant l'increment anual de l'IPC amb topall al 3% a partir del 2024, ara del 2%.

En el cas dels habitatges que es lloguin per primera vegada, la regulació serà per mitjà d'un índex de preus a les «àrees de mercat tens». Aquesta regulació serà elaborada en base a les estadístiques del preu de mercat actuals per l'INE. A més, el preu marcat per l'índex es podria veure incrementat si s'ha reformat l'habitatge o amb contracte de llarga durada.

Mentre l'augment del preu de lloguer ha estat d'un 5% a l'Estat i d'un 8% a Catalunya; l'encariment del cost de vida no ha parat de pujar amb la inflació. Aquest topall no es pot considerar una bona base de partida.

Per altra banda, la llei incentiva als propietaris el contracte de lloguer a joves o la reducció del preu per sota de l'índex de referència, a base de beneficis fiscals.

El preu d'entrada a un nou contracte es redueix, s'obliga als propietaris a fer-se càrrec del cost d'honoraris immobiliaris, un servei que els correspon. Per contra, no es regula la quantitat de fiances per accedir a l'habitatge; ni tampoc la duració del contracte de lloguer.

Mesures que no van a la arrel del problema: la manca d'habitatge públic de lloguer social.

La llei segueix posant el focus en la creació de Habitatge de Protecció Oficial i lloguer social de promoció privada. La gestió dels pisos buits segueix quedant com una penalització d'impostos. I manca la regulació dels lloguers turístics, un dels grans causants de l'encariment del preu del lloguer a les ciutats.

Què hi diu el moviment per l'habitatge?

Sindicat de Llogateres i la PAH la consideren un petit pas, però insuficient. Els sindicats i grups d'habitatge de l'estat espanyol han fet un manifest conjunt qualificant-la d'una llei de mínims i molt crític amb la manca de política cap a la classe treballadora.

Seguim amb la lluita al moviment d'habitatge, per posar fi als desnonaments, ningú es pot quedar sense alternativa habitacional. Es necessita un augment del parc d'habitatges públics de lloguer social, expropiació dels pisos buits, i una regulació dels preus de lloguer que no superi el 20% dels ingressos del nucli de convivència.

Anna Lletjós

El llindar de la pobresa entre les i els pensionistes

Les estimacions realitzades durant 2020 mostraven que la taxa de pobresa relativa podia passar del 20,7% de 2019 al 22,9%, la qual cosa suposaria un milió de persones més per sota del llindar de pobresa. Així mateix, vaticinaven que la pobresa extrema podria augmentar en gairebé 800.000 persones.

L'any 2021, un total de 13,1 milions de persones, és a dir, el 27,8% de la població espanyola, estaven en risc de pobresa i/o exclusió social. Amb un augment de gairebé un punt percentual respecte a l'any anterior, la xifra suposa la continuació de la tendència ascendent l'any anterior.

És important destacar, el significatiu efecte que té l'import de les pensions en la generació de pobresa. L'any 2021 a Espanya hi havia 9.992.051 pensions, de les quals 3.522.000 tenien un import inferior al llindar de pobresa, que era de 681 euros en 14 pagues (9.534 euros a l'any per unitat de consum). Aquestes xifres mostren que el 35,5%, és a dir, més d'una tercera part de totes les pensions, tenien un import inferior al llindar de pobresa. Segons el tipus, el seu import està sota el llindar en el 38% de les d'incapacitat permanent; en el 27% de les de jubilació; en el 49% de les de viduïtat, gairebé totes de dones; en el 80,3% de les d'orfandat i, encara que són molt poques, en el 74% de les de favor familiar. Aproximadament 44.834 persones. A més, en 2021 el 15% del total de pensions té un import inferior al llindar de pobresa extrema (454 euros).

Cal assenyalar que aquesta xacra del llindar de la pobresa no sols afecta pensionistes. També pateixen aquesta situació de desigualtat social les persones amb salaris molt baixos o/i amb treball molt precari i als immigrants que no estan regularitzats.

El llindar de pobresa per al conjunt nacional en un any determinat es calcula com el 60% de la mitjana dels ingressos anuals per unitat de consum (o renda equivalent) de totes les llars en l'àmbit nacional. En data d'avui encara no està actualitzada la xifra del llindar de la pobresa per al 2023, però podem prendre com a referència la del 2021.

També hem de recordar que en el 2023 el salari mínim interprofessional està en 1080 euros. Existeixen molts pensionistes que continuen sobrevivint amb unes pensions que no arriben a aquesta xifra i aquesta situació es fa insostenible.

Per tant, existeix un nombre important de pensionistes i principalment de dones que estan per sota del llindar de la pobresa, que no poden tenir accés a necessitats bàsiques com la calefacció, la roba i les sabata apropiades, la medicació pal·liativa, el tractament dental... o

senzillament arribar a final de mes amb una alimentació bàsica i variada.

Molts pensionistes fa anys que es troben en aquesta situació amb unes pensions de misèria. És crucial no defallir malgrat el possible descoratjament i continuar lluitant als carrers contra les reformes de les pensions que continuen empobrint als i a les pensionistes, contra les pensions que no arriben al salari mínim interprofessional, contra la bretxa de gènere i contra la privatització del sistema públic de pensions.

És necessari que els treballadors i les treballadores prenguin consciència que aquesta reforma de les pensions del govern de coalició els empobreix en el futur, que aquesta lluita és una lluita que implica a tota la classe obrera i que hem de continuar reivindicant uns salaris justos per a tenir unes pensions dignes.

Cal articular la resposta davant d'aquesta situació d'empobriment de les condicions de vida, cal unir als treballadors i pensionistes encapçalats pels sindicats alternatius.

GOVERN QUI GOVERNI LES PENSIONS ES DEFENSEN

Pensionistes LI

Madrid, davant el Congreso

25/05/23

Balanç de les eleccions municipals i autonòmiques del 28M.

Càstig al govern de *PSOE-IU*

Les autonòmiques i municipals del 28M han mostrat el vot càstig al «*govern més progressista de la història*», pel retrocés del PSOE, però especialment pel de la seva ala esquerra, tant de *Podemos* com dels socis de *Suma* de Yolanda Díaz. S'hi ha sumat l'arribada de l'onada que recorre Europa, amb un gir a la dreta de 1,5M de vots, entre el PP i VOX; amb la presència d'aquests últims a gairebé tots els municipis – inclosos els cinturons obrers- i CCAA, i el fet que perquè el PP en governi sis, necessitarà la seva col·laboració.

Vot de càstig al Govern central: desaparició de *Podem*

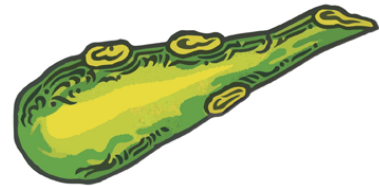
A l'estat, l'abstenció ha crescut 2 punts fins al 36%. El càstig al govern central és el desastre del PSOE, amb 400.000 vots menys. Ho fa perdent els governs del País Valencià, Aragó, les Illes Balears, Cantàbria, la Rioja i Múrcia. Només manté la Castella de González Page, Astúries, Canàries i encara que guanya a Extremadura, cal veure si pot accedir a la presidència de la CCAA. També perd **les principals ciutats**: totes les andaluses, excepte Jaén, també València, Palma... i un llarg etcètera.

Però com sempre, amb tant d'incompliment dels compromisos, el càstig més gran el rep la seva ala esquerra, *Podemos*, que perd 231.136 vots, però també els seus socis i les bases de Yolanda Díaz, debilitant molt el seu projecte de *Sumar*, amb Colau perdent l'alcaldia de Barcelona (-36.538), i *Compromís* la de València (-90.000 vots). Però també **Más Madrid** de primera força a l'Ajuntament de Madrid, amb 503.990, reula donant la majoria absoluta al PP, i queda en 313.111.

Podem desapareix dels parlaments valencià, aragonès, balear, canari, de La Rioja i només podria conservar el navarrès i pateix un total daltabaix amb Marees i Confluències a Galiza. Significatives són les pèrdues a les Corts del País Valencià, o la Comunitat de Madrid, on va néixer i Pablo Iglesias va aconseguir 10 diputats el 2021 que queden en zero. Només es manté a Extremadura (4) i Múrcia (2). A Astúries, on *Podem* lliura una guerra civil, s'esfondra fins a quedar en un, mentre que IU se'n queda tres. IU manté Rivas (Madrid) i Zamora gràcies a la suma del PSOE, en absència de *Podem*. El vot d'Unides *Podem* apareix repartit entre el 0,60% de *Podem IU*, l'1,20% de la coalició *Amb Andalusia* (on més regidors manté, 575, amb 253.054 vots) i el 0,28% d'*Elkarrekin Podemos*, entre altres aliances.

Menció a part mereix *Adelante Andalucía* –amb Anticapitalistes, que va trencar amb *Podem* en entrar al govern del PSOE -i en concret Cadis, un dels símbols de les «*alcaldies del canvi*», amb *Kichi*: ara passa al PP amb majoria absoluta!. *Adelante Cádiz*-, sense *Kichi*, que no optava a la reelecció adduint que ja portava 8 anys, passen de 13 regidors a sis. *Podem* que va sortir a última hora d'un pacte d'unitat amb ells, es queda a zero. (Vegeu quadre

PP-VOX RENDIBILITZEN EL CÀSTIG

AL GOVERN PSOE-IU·PODEMOS

El càstig a ERC, dins de la reculada global de l'independentisme

Però si a nivell estatal l'abstenció ha caigut 2 punts, a Catalunya n'han estat 9, arribant a un 44%, perquè al càstig al govern central, se li suma el càstig a l'autonòmic. A ciutats com L'Hospitalet, la participació no arriba a la meitat de l'electorat. Però on més s'ha repetit és en **bastions de l'independentisme, com Girona**, on gairebé no supera aquesta participació, però **ha retrocedit 10 punts respecte al 2019 i arriba a una abstenció del 46%!** O a **Manresa** que arriba al 51,51%, 12 punts més que el 2019. Aquesta abstenció representa, juntament amb nuls i blancs, 300.000 votants, els que perden els independentistes (vegeu requadre sobre això).

A Catalunya, el **PSC** sembla que «avança», però no ho fa per mèrits propis, ja que **perd 55.529 vots** (de 768.478 passa a 712.949), sinó pel brutal retrocés de l'independentisme (-331.000), i especialment el d'ERC, que en perd 300.000 pel

J-Podemos i gir a la dreta

descontentament pel seu paper venut al capdavant del govern, pactant continus retrocessos i repressió amb l'estat. Així, el **PSC queda com el més votat** – al regne dels cecs, el borni és rei- recuperant capitals com Lleida i Tarragona, empatant a Girona amb Guanyem, quedant segon a Barcelona, o mantenint el control del cinturó industrial, en guanyar a 21 dels 36 municipis. I fins i tot amb majories absolutes com Santa Coloma de Gramenet, Granollers o Sabadell o posicions folgades com a L'Hospitalet – malgrat la imputació sobre l'alcaldesa–.

La dreta i ultradreta, reorganització o gir a la dreta?

El PP ha guanyat les eleccions municipals, tant al còmput de vots de tot l'estat -amb 7 milions, el 31,5%, gairebé 2 milions més que el 2019- com en nombre de regidors, avantatjant el PSOE en 757.727 vots .

Ciudadans és el gran perdedor, en quedar-se amb 378 representants i perdre'n 2.409 ; en vot passa de 8,73% de sufragis a 1,35% (302.199) i perd 1,5M. Aquests van al PP i a VOX, que és la tercera força amb el 7,1%.

Però la suma de la dreta va més enllà d'aquesta reorganització evident de què ja veníem parlant. Hi ha un gir a la dreta: d'una banda el PP passa de 5.154.728 a 7.046.634, creixent 1,9M i VOX dobla, de 812.804 a 1.608.187, gairebé 800.000: és a dir, han crescut 2,7M, 1, 2 més que el perdut per C's. VOX apareix en pràcticament tots els municipis i parlaments autonòmics, sent decisiu per al govern del PP a 6 CCAA i adverteix al PP «Que ningú esperi regals».

La dreta unionista també puja a Catalunya, més enllà del que perd C's: el PP puja 80.000 vots, però VOX multiplica per 4, i en guanya 120.000. Es mengen els 150.000 de C's, més 50.000 més). El PP amplia la seva representació, més que dobla els vots (de 108.000 a 247.000) i aprofita l'elevada abstenció. Obté èxits com la significativa majoria absoluta d'Albiol a Badalona -encara que sigui, com

Trias, obviat el seu partit i fent una campanya exclusivament personalista- i retorna a totes les capitals.

El més preocupant és l'elevada penetració de VOX en sectors populars i de joventut –obté molts primers votants-, amb resultats com a Barcelona, on recull el millor resultat a Nou Barris, amb alguns dels barris amb menys renda de la capital, fregant el 9%, cosa que acompanya del 7% a Sarrià-Sant Gervasi, dels més rics de la ciutat. VOX entra a les 4 capitals de província, i a la majoria de municipis: passa de 3 regidors a 124. Especialment preocupant és el seu creixement en poblacions del cinturó industrial: irromp a Terrassa i Mataró (3a força) Sabadell, Santa Coloma de Gramenet, l'Hospitalet de Llobregat, Gavà, el Prat de Llobregat o Cornellà (vegeu també el requadre d'altres àrees metropolitanes i en concret la de la de la Badia de Cadis).

**PP-VOX
RENDIBILITZEN
EL CÀSTIG**

**AL GOVERN
PSOE-IU·PODEMOS**

A més, l'extrema dreta multiplica les sigles amb representació municipal a Catalunya: amb la majoria de la racista *Aliança Catalana* (1.401 vots, el 30,76%, i 6 regidors) a Ripoll, recentment escindida de *Front Nacional* per la seva exacerbada xenofòbia. També ha entrat amb un regidor a Manlleu, i un altre a Ribera d'Ondara (Segarra), format per tretze pobles. El *Front Nacional*, fundat per un ex militant neonazi, ha obtingut representació a Manresa (2 regidors), i amb majoria absoluta a La Masó,

de 300 habitants (Alt Camp). A Vic torna Anglada (ex militant de Fuerza Nueva, expulsat del seu partit xenòfob *Plataforma per Catalunya* el 2014, per apropiarse de fons del partit) ara amb les sigles de *SOMI, Som Identitaris*, amb posicions unionistes, a diferència dels anteriors, obté 2 regidors. Cal recordar, però, que en el seu apogeu PxC tenia 67 regidors, que potser és amb el que cal comparar els actuals de VOX, que, en qualsevol cas, els dobla.

Euskalherria

EH Bildu, creix

A Euskadi, la situació és diferent. Amb una abstenció del 39.89%, 5 punts més que el 2019, superant la mitjana estatal, però sense assolir la de Catalunya. La dreta centralista del PP creix tot just 6.000 vots, i VOX no entra a cap capital i només obté un representant a les Juntas Generales d'Àlaba, però no a la capital, Vitòria, ja que no arriba al 5%. La campanya furibunda de la dreta, contra els exetarres a les llistes de Bildu, han tingut poc efecte: EH Bildu ha crescut i el PNB ha baixat.

EH BILDU supera el PNB en regidors (1.050), però sense tenir en compte Nafarroa, no en vots (297.068, el 29,20%, mentre que el PNB arriba al 31%), encara que creix 20.000 vots, mentre que el PNB retrocedeix en 86.000. Si li sumem el que ha obtingut a Nafarroa, on Bildu supera GBai en uns 20.000, s'igualen els vots. El PSE en perd 20.000. Podems retrocedeix 26.000.

A Bilbo (abstenció 43.84%), és on el PNB perd la bona part de vots, 20.000, i encara que manté la majoria, perd 2 regidors -allunyant-se de la majoria absoluta que gairebé tenia el 2019-, que guanya EHBildu, que es posa a 2. Retrocedeix Podem que en perd 6.000, i 1 regidor.

També a Donostia, mentre el PNB retrocedeix (-10.000), EH Bildu creix (3.000), separats amb prou feines per 1.000 vots. Podem perd 2.000 vots i un altre regidor.

A Gasteiz, EH Bildu, amb un augment de només 300 vots, li pren la majoria al PNB que perd 7.000 vots quedant en quart lloc, darrere del PP.

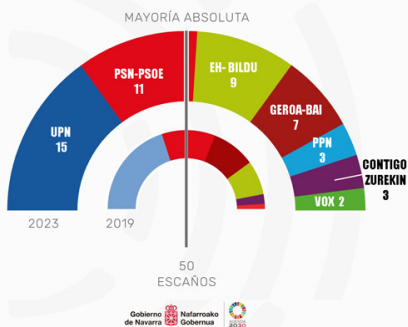
A Nafarroa la participació s'ha situat al 67,76%, un descens de 4,42. UPN guanya a les municipals a Nafarroa amb 81.680, perdent 23.000 vots dels que tenia el 2019 amb la coalició amb Ciudadanos de Navarra Suma, NA+. Bildu, sumant tot just 1.400 vots, manté la segona posició a tot just 13.000 vots de distància (68.956). Geroa Bai (GBai; «Sí al futur», coalició en què hi ha Geroa Socialverdes, PNB, Aurrerabiztasuna i l'associació Zabaltzen) perd 2.000 vots i queda en 19.309.

Al Parlament: UPN obté 15 escons, PSN (que retrocedeix 2.000 vots), 11, EH Bildu, 9, Geroa Bai, 7, PPN 3, Contigo Zurekin 3 i Vox entra amb 2.

A Iruña, UPN obté 9 regidors, seguit de Bildu amb 8, PSOE 5, PP i GBai 2 cadascun, i Contigo Zurekin, 1.

En tots els casos, EH Bildu, encara que poc, puja, i GBai (PNB) baixa. El PP creix i obté 3 parlamentaris i 2 regidors a Iruña, i Vox 2

RESULTADOS Parlamento Nafarroa

PP	1.6
MÁS MADRID	619.215 (24)
PSOE	612.622 (24)
VOX	245.215 (13)
UNIDAS PODEMOS	263.871 (10)

País Valencià

Compromís y Podem

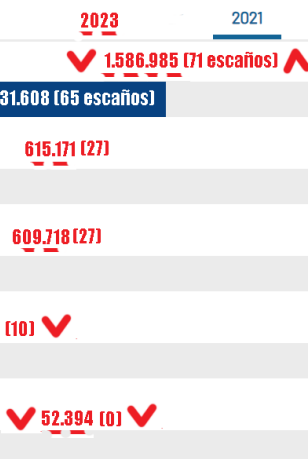
El País Valencià, amb una abstenció que puja 7 punts, era una de les claus per al PP, que es presenta amb un acusat de violència masclista al capdavant. Ha aconseguit el 35% dels sufragis i 40 diputats (+21) absorbint, com a la resta de l'estat C's; el PSPV creix 40.000 vots (!), el 29% i 32 (+5); tot i això, Compromís cau 100.000 vots, quedant amb el 14% i 14 diputats (-3); Vox, puja 18.000 vots i obté el 12% i 13 (+3) i Unides Podem - Esquerra Unida en perd 130.557, obté el 3,6% i 0 diputats (-8). C's amb l'1,5% dels vots no aconsegueixen cap representant. Aquest retrocés de l'ala esquerra del Pacte del Botànic, impedirà

Galiza

Creix el BNG

A Galiza, els resultats de les eleccions municipals mostren dinàmiques una mica diferents. Amb una participació del 65.6% (2.2 punts menys que el 2019), s'observa que el PP experimenta un augment de 49.591 vots (cosa que suposa un increment del 15.15%) i passa de tenir 1.632 regidors a 1.765; així es manté com la força política més votada i amb més regidors a nivell autonòmic. D'altra banda, el PSdG perd 76.002 vots (baixa l'11.20%) i passa de 1.181 regidors a 1.010. El partit que més creix respecte a les municipals del 2019, tant en vots com en regidors, és el BNG, que passa de 456 regidors a 590 (puja 134

Madrid

La demagògia d'Ayuso

A la Comunidad de Madrid, l'aparença de gran avenç del PP, si es compara amb les eleccions avançades per Ayuso el 2021, no és tal, ja que **ha tingut 44.623 vots menys** que aleshores. *Más Madrid* i PSOE perden només 4.000 vots. **VOX, perd 88.188. Podem 211.000, no aconseguint el 5% i perdent els seus 10 regidors**, cosa que facilita la **majoria absoluta del PP**. L'abstenció puja 2 punts i arriba al 30%, molt menys que l'estatal, però les **pèrdues de Podem, VOX i PP son d'1,5 M de persones**, s'abstenen 250.000 persones més que el 2021.

A l'Ajuntament, ja hem assenyalat la pèrdua de primera força de *Más Madrid* i la majoria absoluta del PP que aprofita la demagògica estirada d'Ayuso. Però, així com aquesta retrocedeix en vots, ocultant-ho i presumint del seu percentatge, Martínez Almeida, sí que creix, en 300.000 vots.

s'enfonsen

repetir-lo ja que PP+Vox tenen majoria absoluta.

El bloc conservador també ha aconseguit la majoria a l'Ajuntament de **València**, amb 13 regidors per al PP (+5) i Vox amb 4 (+2), que assoliran 17 escons, un més que *Compromís* i PSPV, que en sumen 16. El mateix ha passat a **Castelló de la Plana**, on el PP, amb 11 regidors, i Vox, amb 4, arribaran a la majoria. A **Alacant**, la victòria popular va ser encara més clara i el PP va obtenir 14 dels 29 regidors del consistori.

regidors), i de 496.379 a 420.357 vots (un augment de 54,311 vots, que suposa un 34,14% més). Galiza torna així a un escenari similar pre 15M, amb la total desaparició dels «nous reformismes», tant d'esquerres (Podem, *A Marea*, etc.) com de dretes (C's) i unes eleccions que oscil·len entre el PP - que frega la majoria absoluta, sobretot a les zones d'interior- i PSdG+BNG, que conserven les principals ciutats o tenen la possibilitat de pactar i governar junts. Finalment, a diferència de la resta de l'estat, **VOX continua sent una força marginal, havent obtingut un únic regidor a tot el territori.**

PP-VOX
RENDIBILITZEN
EL CÀSTIG

AL GOVERN
PSOE-IU·PODEMOS

Cinturons industrials.
Bahía de Cádiz

PP i Vox obtenen vots obrers

El 2019, l'esquerra va ser la guanyadora indiscutible als extraradis de les 15 àrees metropolitanes de més de 500.000 persones. El PSOE va aconseguir victòries a 87 de les 164 localitats de més de 20.000 persones, mentre que el PP només guanyava 38. Avui, la victòria dels **socialistes és a 69 i del PP, a 65.**

Ja hem parlat del cinturó de Barcelona, una altra àrea metropolitana amb què hem treballat, és la Bahía de Cádiz. Era la zona predominant d'*Adelante Andalucía* - *Anticapitalistas*, amb *Kichi* i Teresa Rodríguez-. Compta amb 6 municipis: en **3 guanya el PP (Jerez de la Frontera, desplaçant el PSOE, i reduint Adelante de l'11% al 3; al Puerto de Santa Maria, en què ja tenia majoria i on Adelante passa de la 3a a la 6a força, i Cádiz, ciutat que ja hem comentat que governava Adelante); en dos es manté el PSOE, Chiclana i San Fernando** -on té majoria absoluta-; i a **Puerto Real, guanya IU amb aliances**, desplaçant a Adelante que de primera força passa a 5è lloc. A més, **VOX entra a Puerto Real amb 1, Jerez amb 2 i supera el 10% en dos: Chiclana i Puerto de Sta. María (3 regidors).**
Només no entra a Cádiz.

(* Cal tenir en compte que *Adelante Andalucía*, agrupava Podem, IU i Anticapitalistes el 2019; mentre que, després de l'entrada de Podem i IU al govern del PSOE, Anticapitalistes va trencar, quedant-se amb les sigles)

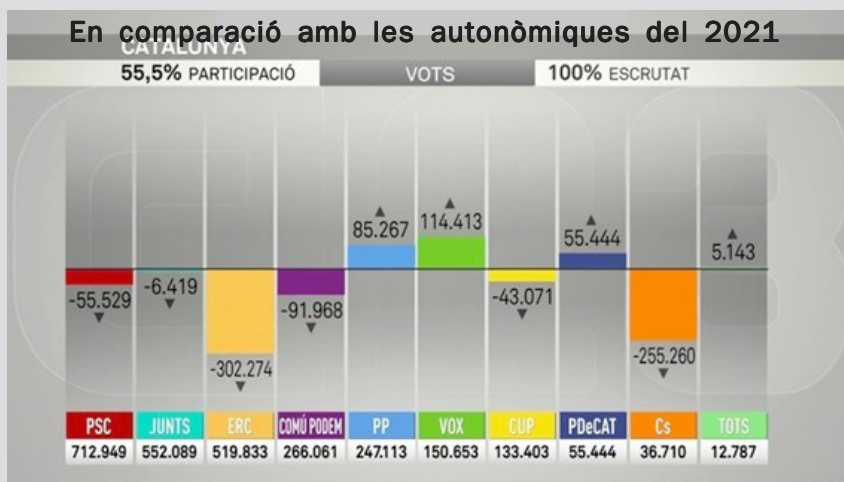

Pèrdua del vot independentista i evolució de la CUP

La CUP cau un 24%, -43.071 vots respecte les autonòmiques del 2021, encara que puja 12.000 respecte les anteriors municipals del 2019 –els seus pitjors resultats–, precisament pel que fa al seu fort, les municipals. L'abstenció ho suavitza i augmenta la representació del 3,47 al 4,43%. És evident que paga per la seva política independentista titubejant, amb els plantejaments màgics del nou referèndum i el pacte de suport a ERC. Així, és arrossegada per

l'estela de pèrdues d'ERC del 36,8% de vots (300.000 tant respecte de les del 2021 com de les municipals del 2019), i paga molt més que la política de JxC, a la qual segurament la ruptura del govern li va permetre pagar només l'1,19% (-6.419 respecte al 2021 i pujar-ne 15.000 respecte a municipals 2019).

Tot i que cal **analitzar més detalladament el vot de JxC, ja que no recupera vots del seu vessant Puigdemont, independentista**, l'aposta del qual estava a Girona, on perd 6.000 vots, i l'alcaldia passant a 3a posició. **Per contra, maquilla el retrocés amb el JxC no independentista, fonamentalment amb un Trías desfermat en perfil convergent, que capitalitza el vot anti-Colau i augmenta 70.000 vots**, o els de Martorell (que se'n manté al capdavant i n'apuja 1.000). També els 55.000 que guanya el PdCat, tampoc independentista, encara que no els capitalitza, aniria en el mateix sentit. Semblaria que els 300.000 abstencionistes independentistes serien l'ala més conseqüent, mentre que el que recupera JxC respon més a una reconstrucció de la vella CiU autonòmica i pactista.

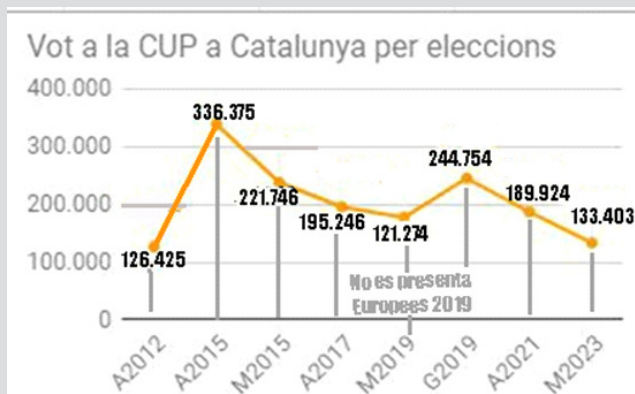
Analitzant el vot de la CUP, la seva evolució parla per si sola: impuls a partir del 2012, pic de vots el 2015, on realment semblava una altra manera de fer política, amb les assemblees massives del període del Mas sí o no. Va prioritzar la política d'esquerres, i va ser l'èxit més gran en vots de la CUP. Però, es tanquen les vies més democràtiques, s'aproven pressupostos i encara que s'imposa el referèndum, ja no es capitalitza aquest impuls a les municipals del mateix any, i s'aprofundeix amb l'accionar de l'10 del 2017. **Cau encara més, i s'arriba a la menor representació, el maig del 2019, quan a més hi havia les europees a les quals no es va presentar.**

Al caliu de les mobilitzacions post sentència, al novembre, s'arriba a un altre pic; però immediatament es busquen pactes per la dreta, amb Guanyem, i es perden més de 50.000 vots -que es maquillen amb l'alta abstenció-, cosa que s'agreuja amb la totalitat de vots a la investidura a favor del pacte amb Aragonès, la pervivència del qual s'allarga, la pressió per entrar al govern, la participació baixíssima i se'n

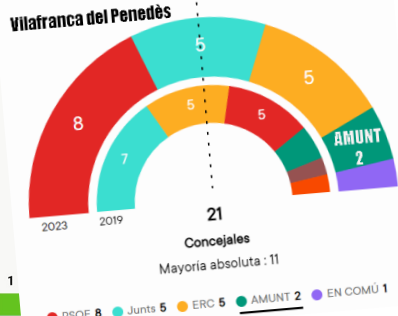
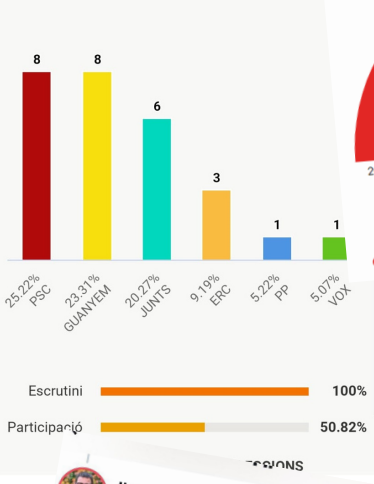
perden 40.000 més a dia d'avui (12.000 més que el pis de les municipals 2019).

A les demarcacions de Barcelona, Lleida i Tarragona, baixen en major o menor mesura, i no arriba per entrar a Barcelona ni Lleida, ni mantenir els 2 de Tarragona (queda en 0), ni els 3 de Reus (en queden 2), ni els de Valls (en queden 2 i perden 400 vots)... Però sí que manté la majoria a Berga (encara que perd 1.500 vots i dos regidors). **A comarques gironines** perd 1.000 vots respecte anteriors municipals. Tot i que puja 13 regidors per l'alta abstenció, arribant als 105. Guanyen a 7 municipis, 6 amb majoria absoluta, empaten a

primera força a Girona, segona força a Olot... Doblen representació a la Diputació... però preocupa que se'n perdin 1.000 malgrat la segona posició a la capital, i de totes les concessions a la dreta de Guanyem, on en perden 400.

GIRONA. MUNICIPALS 2023

Candidatura	Vots	%Vots	Regidors
Partit dels Socialistes de Catalunya-Candidatura de progrés	31773	38,43	13
Esquerra Republicana de Catalunya-EUIA-Acord Municipal	10560	12,77	4
Partit Popular	9945	12,02	4
Vox	8493	10,27	3
L'Hospitalet en comú podem-Confluència	8126	9,82	3
Junts per L'Hospitalet-Compromís Municipal	3075	3,71	0
Ciudadans - Partido de la ciudadanía	1986	2,40	0
Candidatura d'Unitat Popular-Alternativa Municipalista	1873	2,26	0
Vecinos de L'Hospitalet	1763	2,13	0
Valents	1255	1,51	0
Alternativa d'Esqueres de L'Hospitalet	833	1,00	0
deix L'Hospitalet	485	0,58	0
n Europea de Pensionistas	362	0,43	0
rtes cero	354	0,42	0
sa L'Hospitalet	249	0,30	0
nemos por			0
o del Trab			0

Il·luc salellas i vilar @lsalellasvilar

I si parlem d'història i militàncies, hem de fer ho també d'en Miquel Blanch, compromès amb Lluita Internacionalista, i sobretot amb l'educació d'adults. Si puc demanar una cosa quan tingui els seus anys, és mantenir el seu compromís amb la classe treballadora i la gent.

Les nostres candidates i candidats en campanya

La nostra aportació a les candidatures en què hem participat, és sobretot, de lluita i de classe: sigui per la municipalització dels serveis socials (Marga a Barcelona), o a l'educació pública d'adults (Miquel a Girona), els desnonaments, la immigració i el Sindicat de Llogateres (Jose a Vilafranca), o a l'Hospitalet, l'educació i l'ecologisme (amb Anna) els drets LGTBI (amb Cris), la lluita sindical tant a la construcció com a l'administració pública (amb Víctor), la lluita contra la repressió a l'escola pública catalana, com a portaveu dels 9 del Palau denunciats el 10 per la guàrdia civil (Josep Lluís). I totes compromeses amb la solidaritat internacional, anant a Bòsnia durant la guerra o a Palestina per trencar el bloqueig de Gaza (Miquel o Josep Lluís), amb les dones i els pobles de l'Iran (Cris), o ara a portar ajuda humanitària als sindicats i joves antiautoritaris d'Ucraïna (Marga o Josep Lluís)...

Més enllà d'aquest esforç electoral, la lluita segueix, per construir organització i Lluita Internacionalista, i sempre al carrer al costat de les treballadores.

Comparativa resultats electorals 2019/2023 **CUP - L'Alternativa a Barcelona**

Districte	2019				2023			
	vots	%	participació	força	vots	%	participació	força
Sarrià-Sant Gervasi	1.839	2,4	72,5%	BC's-24,4%	1.439	1,9	70,2%	Trias-40%
Les Corts	1.203	2,7	72,3%	ERC-21,2%	1.136	2,8	67,8%	Trias-31,2%
Sants-Montjuïc	3.636	4,5	63,7%	BeC-23,4%	3.272	4,7	57,3%	BeC-22,5%
Ciutat Vella	1.144	4,4	52,9%	BeC-27,5%	886	4,1	47,2%	BeC-28,5%
Eixample	5.258	4,1	69,8%	ERC-22,8%	4.051	3,6	64,4%	Trias-28,3%
Sant Martí	4.211	3,8	66,5%	BeC-22,8%	3.805	3,9	60,4%	PSC-22,9%
Sant Andreu	2.800	3,8	66,8%	BeC-23,2%	2.607	4,0	60,4%	PSC-23,4%
Gràcia	3.836	6,2	70,8%	BeC-23,8%	3.306	6,1	64,6%	Trias-26,5%
Horta-Guinardó	3.625	4,5	63,9%	BeC-22,2%	3.145	4,4	57,6%	PSC-22,5%
Nou Barris	1.783	2,6	57,8%	PSC-28%	1.694	2,8	51,7%	PSC-31%

Barcelona té 1.108.175 electors, **un 3%** (34.255 electors) **menys que fa quatre anys**: 32.472 són de nacionalitat espanyola, expulsats de la ciutat pels preus de l'habitatge i absorbint immigració que no pot exercir el vot (arriben a 900.000 els immigrants privats de vot a Catalunya!). A més a més, **puja gairebé 6 punts l'abstenció i arriba al 39,42%**. En aquest panorama, la CUP-L'A perd 4.000 vots repartits entre tots els barris. Atesa l'abstenció, puja percentualment a Sants, Sant Martí, Sant Andreu i Nou Barris, i només Gràcia supera el 5%.

Estaria per veure la incidència de la crisi d'Arran amb la ruptura d'*Horitzó Socialista* que ha criticat els processos electorals.

La CRT pel vot nul o l'abstenció

El 28M obria l'enèsim debat a l'esquerra: Què fer davant les eleccions? És cert que no són el terreny de l'esquerra revolucionària i que cada cop hi ha més traves antidemocràtiques per a la presentació de candidatures.

Ens ha de portar això a fer campanya per sistema pel vot nul o l'abstenció com fa gairebé sempre el CRT? Des de *Lluita Internacionalista* pensem que no. La participació a eleccions és una qüestió tàctica, subordinada a l'anàlisi de la situació, als principis estratègics de construcció d'un partit revolucionari i a la mobilització. Nosaltres hem plantejat dos criteris per formar part de candidatures més àmplies: que estiguin al servei de les lluites obreres i populars i defensin la doble ruptura: amb la Monarquia i pel dret a l'autodeterminació i amb el capitalisme amb un programa de mesures al servei de la classe obrera.

Hem participat en quatre candidatures: *CUP-L'Alternativa* a Barcelona, *CUP Vilafranca*, *Guanyem Girona* i *Alternativa d'Esquerra per L'Hospitalet*, una candidatura amb activistes de moviments que no és la de la CUP.

Anem al debat sobre Barcelona. El CRT ha demanat el vot nul. I ha argumentat contra la CUP-LA que fa una campanya «acrítica amb els vuit anys de govern Colau». Això no és cert, com reconeixen fins i tot altres articles també de CRT. El de la CUP-LA és un programa de ruptura amb el capitalisme i la Monarquia, amb moltes mancances, que hem criticat dins i fora de la coalició. Amb moltes

mancances, però que no és el de *Comuns*. El segon argument del CRT és que l'entrada de la CUP en governs de coalició com al de Badalona ha sigut al preu de deixar pel camí bona part del programa, per a fer una gestió similar a Colau. És cert, i per això estarem contra l'entrada de la CUP-LA en governs municipals, com ho ja hem dit a Girona amb *Guanyem Girona*. La lluita no es pot abandonar abans de començar. El tercer argument és directament fals. La CUP-LA –tant la CUP com *Lluita Internacionalista*– hem fet, contra el que diu CRT¹ crida a participar –i hem participat– a les mobilitzacions antifeixistes contra *Desokupa* en defensa dels dos blocs ocupats a Bonanova, i no és casual que el candidat número 5 de la llista CUP-LA, sigui un dels activistes identificat pels Mossos a la mobilització.

Qualsevol militant de CRT sap que tenir alguns regidors de la CUP-LA hauria permès, per exemple, tenir un altaveu per a algunes lluites per la remunicipalització de serveis, la defensa de l'ensenyament i la sanitat 100% pública, la lluita per l'expropiació dels pisos buits de grans tenidors, la lluita contra la repressió, o contra els macroprojectes. Malgrat les debilitats, amb els diputats de la CUP vam aixecar juntament amb la CGT, la campanya per l'expropiació de la Nissan contra el tancament. Són coses sense importància per al CRT? Hi ha una bona dosi de sectarisme les seves propostes. Sense tenir la mateixa política que nosaltres, *Anticapitalistes*, *Esquerra Revolucionària* o *Corrent Roig* demanen el vot, més o menys crític, per la CUP-LA a Barcelona, per exemple.

Una política de treball en comú amb altres forces ha estat una de les nostres constants: amb *Iniciativa Internacionalista* el 2009, *Des de Baix* 2010, CUP-AE i altres des de 2012. De la mateixa manera que no pretenem que aquesta candidatura faci seu tot el programa de LI, ni renunciem a intervenir en aquests processos amb la nostra veu i el nostre programa. **En cap d'aquestes iniciatives ni en d'altres, que sapiguem, ha participat CRT tot i les contínues crides que fa a la unitat.**

Com li va passar en el mateix referèndum de l'1 d'octubre, o en els processos revolucionaris del Nord d'Àfrica, com ara davant la invasió d'Ucraïna, **el CRT s'instal·la en el propagandisme, en mirar-s'ho des de lluny, no sigui que acabi malament.**

I la justificació sobre el vot nul a Barcelona els traeix. Perquè fan una proposta d'unitat que pren com a referència el FIT-U d'Argentina, en el qual també hi ha la nostra organització *Izquierda Socialista* (IS). Però lluny d'intentar obrir cap diàleg, simplement aprofita per llançar greus acusacions a la resta d'organitzacions. Com és sinó que les quatre ratlles que ens dedica a *Lluita Internacionalista* sigui per acusar-nos « d'amics de l'OTAN »² en referència a la invasió d'Ucraïna? Una acusació que també estén a *Corrent Roig*. Algú creu que es pot fer una coalició amb una organització amiga de l'OTAN, aquesta criminal maquinària de mort imperialista? Nosaltres no. És aquesta la manera d'obrir un debat necessari sobre la invasió d'Ucraïna?

(segueix a pàg 22)

A 80 anys de l'aixecament del gueto de Varsòvia

Entre el 19 d'abril i el 23 de maig de 1943 es va produir l'aixecament del gueto jueu de Varsòvia, ubicat a la capital polonesa ocupada a la Segona Guerra Mundial pels nazis. Va ser violentament reprimat fins a deixar el lloc en ruïnes. Dos anys després, el nazi-feixisme era aixafat per la creixent resistència popular i l'avenç de l'Exèrcit Roig i els aliats.

El primer de setembre de 1939 va començar la Segona Guerra Mundial, quan els exèrcits alemanys van envair Polònia. Dies abans, els ministres d'Afers Estrangers d'Adolf Hitler i Ióssif Stalin havien celebrat un infame pacte de no agressió entre l'Alemanya nazi i la Unió Soviètica (URSS), que incloïa la partició i el repartiment de Polònia per tots dos països. El 8 de setembre, les tropes alemanyes van arribar a Varsòvia, la capital polonesa. El 17 de setembre, la regió oriental va ser envaïda per la URSS. Polònia, com a tal, havia deixat d'existir.

Polònia va ser un dels països més castigats per la barbàrie nazi, en particular la seva nombrosa població jueva. Allà va governar el carnisser Hans Frank, que va instal·lar la seu del «govern central» a Cracòvia, la segona ciutat polonesa en importància. Frank va ser un dels impulsors més entusiastes de la «solució final», és a dir, dels camps d'extermini. Van ser igualment víctimes del nazisme els gitanos, els eslaus, els comunistes, els homosexuals i tot opositor a la contrarevolució nazi i el seu «model ari».

El gueto i l'extermini del poble jueu

A Varsòvia hi vivien uns 380.000 jueus, molts d'ells arribats en diferents onades migratòries, provinents de regions orientals, fugint de la pobresa, la repressió i les matances des de l'època de l'imperi dels tsars russos. Entre ells hi havia treballadors, camperols, comerciants, artesans, professionals i fins i tot grans

empresaris, com el grup jueu propietari de la fàbrica de muntatge de cotxes sota llicència de General Motors.[1]

Els primers decrets del govern nazi de Frank van definir que cap jueu seria amo del seu propi destí. Va congelar els seus comptes bancaris, els van ser arrabassats comerços i empreses, els va sotmetre a humiliacions diàries i a treballs forçats. Des del desembre del 1939 tots els jueus havien de lluir a la màniga dreta una banda blanca amb l'estrella de David. L'abril del 1940, es va començar a aïllar el barri jueu amb l'excusa del sorgiment d'una epidèmia de tifus. Al novembre va començar la «neteja ètnica» de la ciutat. Milers de famílies jueves de Varsòvia i altres localitats van ser obligades a abandonar casa seva i dirigir-se al gueto, al barri jueu, ara tancat per onze quilòmetres de muralles. En 300 hectàrees habitables del gueto van arribar a viure amuntegades mig milió de persones. En aquest infern es va instal·lar la mort per fam, malalties, execucions arbitràries i tota mena de vexacions. Estava prohibit sortir del gueto. Només ho feien, enmig del control militar més gran, aquells que s'havien de desplaçar a treballar en altres zones de la ciutat. El Consell Jueu (*Judenrat*) i la denominada «policia jueva», constituïts per homes de la classe alta jueva col·laboracionista, van quedar encarregats de fer complir les lleis nazis al gueto.

A inicis de 1941 van començar a arribar a Varsòvia notícies que a la ciutat de Chelmno havien assassinat uns 40.000 jueus procedents de Lodz, en el què es descrivia com un «camp d'extermini». Després d'haver començat la invasió nazi a l'URSS, el juny del 1941, es va saber d'assassinats massius a Ucraïna i Bielorússia. Al març de 1942 va ser destruït el gueto de Lublin. El 22 de juliol va arribar l'ordre que tots els jueus «no productius» de Varsòvia s'havien de traslladar cap a un lloc indeterminat a la frontera oriental. Començava la Gran Deportació. Cada dia, unes 6.000 persones eren tancades a trens amb direcció a Sokolow, una cruïlla ferroviària que portava a Treblinka. Jueus pròfugs van confirmar que el veritable destí era la mort en aquest camp d'extermini. El 21 de setembre es van aturar les expulsions. Van quedar reclosos al gueto tan sols 33.700 jueus, que treballaven a fàbriques i botigues alemanyes. Sumats als que sobreviuen clandestinament, amagats en soterranis i túnels de clavegueram, eren unes 60.000 persones. En set setmanes havien estat traslladades i assassinades unes 300.000 persones. Un veritable genocidi.

L'aixecament

Des del començament mateix de l'ocupació nazi, van començar les primeres accions de la resistència polonesa. Al gueto de Varsòvia, a principis de 1942, havia començat a instal·lar-se entre la joventut la idea de preparar un aixecament armat. Un plantejament rebutjat pel Consell Jueu i la majoria dels partits polítics i líders jueus. El 28 de juliol es va constituir l'*Organització Jueva de Combat*. Al 20 d'octubre, després de la Gran Deportació, l'*Organització Jueva de Combat* es va convertir en la màxima autoritat del gueto. Clandestinament es van organitzar en petits grups d'homes i dones, sionistes, socialistes, comunistes i trotskistes. Aquests darrers, que van participar activament fins al final, editaven el diari «*Bandera Roja*» (*Czorny Sztandard*). Només els líders ortodoxos del partit religiós *Agudes Israel* es van negar a unir-s'hi. En aquelles espantoses condicions de vida, van anar fent miracles per aconseguir i emmagatzemar aliments, armes i municions, cobrant impostos «especials» als més rics.

El 19 d'abril del 1943, quan un batalló nazi es disposava a entrar al gueto per fer noves deportacions, va començar l'aixecament. Amb uns pocs explosius, còctels molotov, fusells, pistoles i algunes metralleres, els jueus van aconseguir repel·lir el primer atac nazi. El general de les SS Jürgen Stroop es va posar al comandament de la repressió i ràpidament va ordenar recórrer a l'artilleria pesada i els llançafomes. Van anar incendiant cada sector del gueto, per després inundar les clavegueres i llançar gasos lacrimògens per les boques. El 16 de maig a la nit van volar la Sinagoga. Uns dies després només en quedava el fum i alguns incendis. Tot i la seva valenta resistència, els jueus van patir unes 11.000 morts i l'aixecament va ser derrotat a finals de maig.

La lluita heroica del gueto de Varsòvia no va ser en va. El 1943 havia començat l'inici de la fi del nazisme. Poc abans de l'aixecament del gueto de Varsòvia, l'1 de febrer, el triomf de l'Exèrcit Roig a la batalla de Stalingrad va marcar un punt d'inflexió a la Segona Guerra Mundial. Un nou impuls va començar a recórrer la resistència dels pobles europeus. El nazisme començava la seva reculada i caiguda final. L'any següent van ser expulsats de Polònia i al maig de 1945 va caure Berlín, derrotant el nazisme com l'expressió més brutal del capitalisme imperialista.

3/05/2023

Federico Novo Foti
UIT-QI

Unitat Internacional
de Treballadors
i Treballadores -
Quarta Internacional

1. Totes les dades van ser preses de Matthew Brzezinski. *L'exèrcit d'Isaac*. Capital Intel·lectual, Buenos Aires, 2013.

Donació a *Lluita Internacionalista*

Obra revolucion

Lluís Bosch Martí (Girona, 1941) artista i pintor gironí ha fet donació a *Lluita Internacionalista* de 6 quadres murals-collage de temàtica revolucionària que il·lustren la revolució permanent, la lluita contra l'estalinisme i el feixisme.

Anticapitalista i revolucionari, apallissat i lluitador antifranquista, muralista i agitador cultural, satíric i viatger... són trets que caracteritzen a un company i amic que no ha renunciat mai a l'activisme polític i a la lluita contra les desigualtats socials. Fou membre destacat de l'Assemblea Democràtica d'Artistes de Girona (ADAG) constituïda el 1976 que va posar en joc un model propi d'intervenció sociopolítica i artística que responia a determinades lluites

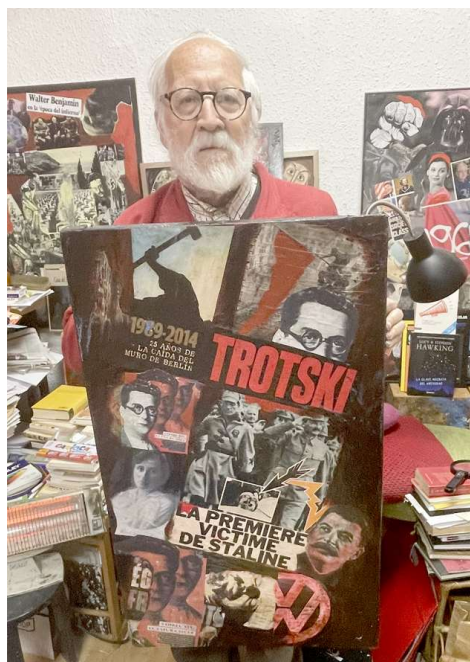
ària de Lluís Bosch Martí

i necessitats polítiques i culturals del període. Va ser creador del Grup Praxis 75, amb el seu amic Bep Marqués, en el qual produïen conjuntament l'ús del fotomuntatge.

El mural de l'absis romànic de l'església de Sant Pere de Palau-sator (Baix Empordà) incomprendiblement destruït el 4 de febrer del 1969 per escamots feixistes (actualment és una recreació virtual que es pot veure) o murals populars en la campanya contra la OTAN (1986), les guerres de Bòsnia, Ucraïna... o el mural (mosaic de rajola) a l'Estació de Ferrocarrils Catalans de Sarrià - Sant Gervasi del 1976, són algunes de les obres que configuren expressions compromeses d'art i realitat.

Bosch Martí és un expressionista sociopolític que fidelitza en les seves obres la lluita pel socialisme internacionalista. Simpatitza amb les idees de Lluita Internacionalista col·laborant amb la difusió de la nostra revista.

*Miquel Blanch
Lluita Internacionalista - Girona*

Hem rebut des del Sudan, aquesta crònica de la gravíssima situació que s'hi viu. Valorem molt que, en aquesta dura situació, el company hagi considerat donar-la a conèixer a través de *Lluita Internacionalista*. Per això, i per l'enorme oblit que pateixen els i les treballadores sudaneses la publiquem, malgrat no compartir alguns plantejaments, que esperem debatre en el futur.

La massacre del poble del Sudan

Les causes planificades...

El començament d'aquest conflicte ve de lluny, amb la mobilització el 2018 que va aconseguir acabar amb el control militar, titella del grup dels *Germans Musulmans*, després de la famosa massacre que va deixar gairebé mil quatre-cents joves morts i set-cents cinquanta desapareguts davant de la caserna general de les forces armades, a mans de les legions dels *Germans Musulmans*. Es va organitzar una vaga civil que va paralitzar el país sencer i va obligar la junta militar a acceptar unes converses amb els representants civils, liderades pel *Comitè de Professionals del Sudan «CPS»*, inclosos membres del comitè de resistència. S'arribà a un acord, amb l'abstenció del PC, per formar un consell de transició de tres anys compost per dotze membres: cinc militars i sis civils, dividits en dues etapes. Els primers divuit mesos corresponien a la primera etapa, durant la qual la presidència del consell estaria a càrrec dels militars. La segona etapa estaria a càrrec dels civils, que s'encarregarien de l'organització d'eleccions lliures que ens portarien a un govern democràtic.

Arribat el moment de transferir el poder a les mans dels civils, el 25 d'octubre ens vam despertar amb l'anunci del general El Burhan¹ anul·lant la constitució i declarant la llei marcial, fet que va portar a l'empresonament de tots els ministres del govern, inclòs el primer ministre. Amb l'aliança dels caps de la lluita armada de Darfur formant una administració militar, vam tornar a començar de nou. Es van reorganitzar els comitès de resistència, mobilitzant tota la classe obrera i el poble en general, amb un paper decisiu del PC a les mobilitzacions que va durar uns divuit mesos amb més de cent vuitanta morts i prop de vuit-cents ferits, deixant la junta militar i els seus aliats oportunistes, incapacitats per formar un govern, cosa que els va portar altre cop a la mesa de negociació.

Obligats per la resistència popular a doblegar-se, es va acordar un temps màxim de tres mesos per arribar a una solució que permetés tornar a la

transició. Amb remodelació i reciclatge de l'exèrcit i la integració de tots els grups armats, incloses les *Forces Ràpides d'Intervenció «FRI»*, en un sol exèrcit professional, sense participació política ni interferir de cap manera en el poder sota l'autoritat civil. La matinada del catorze d'abril era el temps fixat per a la signatura final de l'acord, ens vam despertar atònits amb fortes explosions i sons de tota mena d'armes de gran calibre: era l'anunci de la fi de la pau al Sudan.

El primer i abans que res és lluitar per acabar amb la guerra. Segon, no ens queda cap altra sortida que continuar mobilitzant fins aconseguir implantar les institucions democràtiques novament.

Cal pressionar per a un cessament real i garantit de les hostilitats, així com per a l'obertura de l'aeroport per l'arribada d'ajuda i corredors humanitaris segurs.

Visca la lluita del Poble!

Gurashi H. Tamim

Notes

1 (NE) General Abdelfatah al Burhan, des del 2019 líder del Consell Sobirà del Sudan, cap d'estat de la transició. El 25/10/2021 va liderar un cop militar.

Xile

Vots nuls, blancs i abstenció: el fenomen que va sorgir amb força a les votacions del 7 de maig

L'elecció d'aquest diumenge és part d'un gran frau, ho seguim sostenint. Els canvis a la constitució de Pinochet, com tot el procés constituent, ja estan totalment resolts per totes les forces polítiques del congrés, des del *Partit Comunista* fins als republicans de Kast. És el *Comitè d'Experts* qui va redactar aquests canvis, i hi són totes aquestes forces. El *Consell Constitucional* no té poder per fer cap canvi substancial a aquest text. Aquesta votació va ser l'intent de donar legitimitat a aquesta mentida. Per això, el primer que hem de resoldre és si van poder complir aquesta tasca, i en quines condicions es va donar.

L'èxit d'aquest frau constituent no és qüestió secundària per als amos del país. Per exemple, Bernardo Larraín Matte, representant del grup econòmic Matte, un dels més importants del país, va sostenir que l'èxit d'aquest procés ajudarà a fer desaparèixer la incertesa per a la inversió privada oberta per la rebel·lió popular del 2019. Des de l'altre cantó, Jadue va cridar a un bon procés constituent per «evitar un nou esclat social». Tots dos acorden que cal evitar una nova rebel·lió, i que, per això, el frau ha de ser aprovat massivament al desembre.

Les dades parlen per si mateixes.

D'un univers de més de 15 milions de persones al padró electoral xilè, van assistir a les urnes 12.484.109 (81,9% del padró). Des d'aquest punt de vista, s'ha sortejat el primer obstacle, perquè la participació va ser alta, només superada pel plebiscit de sortida en què van participar una mica més de 13 milions. Tot i això, i a diferència d'aquesta i d'altres votacions, una ombra de rebuig al frau es va instal·lar amb força. Cal afegir que el vot obligatori, en les últimes dues votacions, és una maniobra per evitar la baixada de votants. Sense aquesta obligatorietat, és molt probable que la quantitat de persones que hagués acudit a les urnes hagués estat marcadament menor.

Els vots nuls van assolir la impressionant xifra de 2.119.506 vots (16,98% dels vots), una històrica xifra de nuls. Si a això hi sumem els 568.673 vots en blanc (4,56%), donen 2.688.179 (21,54% del padró). Aquests números esdevenen més rellevants si contrastem amb els resultats de llistes i partits, ja que en termes de llistes nuls i blancs són la tercera força nacional, superant la dreta tradicional i l'ex-*Concertació*. Davant de la participació dels partits, els vots nuls i blancs són la segona força nacional, només superada pels republicans.

No es tracta de creure que els vots nuls i blancs són una força política organitzada, o amb acords polítics que puguin transformar-se en un sector uniforme. Seria incorrecte suposar una cosa així. El que realment expressen aquesta quantitat impressionant de vots, és que més del 20% dels que van anar a votar, van rebutjar recolzar a qualsevol de tots els partits que avui són presents al congrés, que van des d'un partit obertament pinochetista i d'ultradreta com el *Partit Republicà*, fins al *Partit Comunista*. És una gran xifra, que, sumada a l'abstenció, fa al 38% del padró que no se sent representat pels partits, i que a través de nuls i blancs, va expressar activament el seu rebuig.

Aquest resultat encara és més rellevant, si el contrastem amb l'*Apruebo y Rechazo* del plebiscit del 4 de setembre. En aquesta instància, els vots vàlids (a una de les dues opcions) van arribar a 12.750.518 vots, mentre aquest diumenge els vots a llistes de partits només van assolir 9.795.930, o sigui, 2.954.588 (gairebé 3 milions de vots) que van perdre tots dos sectors. La dreta, per exemple, si sumem republicans, PDG, RN, UDI i *Evopoli* va obtenir aquest diumenge 5.532.165 vots, i amb el rebuig va obtenir 7.891.415 vots, això vol dir que van perdre 2.359.250 vots. Per la seva banda, les dues llistes del govern de Boric van obtenir 3.678.182 vots, mentre que l'*Apruebo* va obtenir 4.849.103 vots, perdent 1.170.921 vots. Bàsicament, el nou procés constituent va significar la pèrdua de ¡3 milions de vots en suport als partits!

Aquest fenomen, que intenta ser invisibilitzat o criminalitzat per tots els partits del congrés, pels mitjans de comunicació, pel govern i l'oposició, és un cop dur contra el frau constituent que estan

Ricostruire l'Escola del Mar

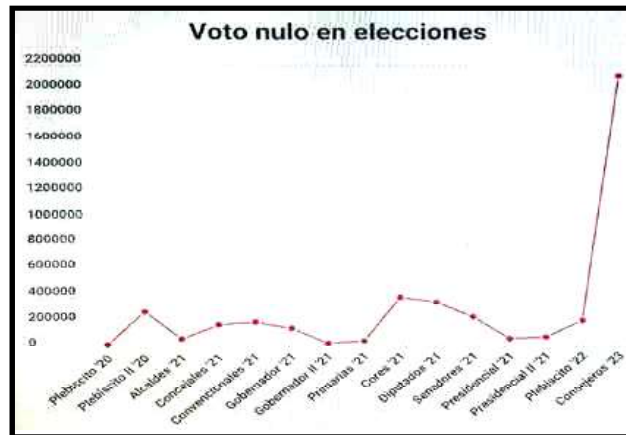
Campanya de la *Libera Associazione Italo Catalana Antifeixista (LAICA)*, a la qual ens hem adherit com *Lluita Internacionalista*, per exigir a l'Estat italià a reparar els danys bèl·lics causats per la seva aviació durant la guerra del 36-39, entre ells, la destrucció de l'Escola del Mar, impactada per bombes incendiàries de l'Aviazione Legionaria el 7 de gener de 1938.

Us animem a sumar-se individualment i col·lectivament:
<https://laicantifascista.wordpress.com/2023/04/10/ricostruire-lescola-del-mar/>

empenyent conjuntament. No són xifres menors i l'empresariat ho sap amb total claredat. De cara al plebiscit de sortida del desembre, que validarà aquest procés, la seva situació és de més debilitat que fa uns mesos.

Diem que aquesta votació dóna una clara expressió al descontent social, perquè s'oposa a tots els partits, a totes les alternatives presentades per l'empresariat, des del *Partit Comunista* fins al pinochetisme de Kast. Sobretot, s'oposa al procés constituent actual, a les mentides i a les maniobres. Mostra una ruptura amb el govern de Boric, que ve governant amb l'agenda de la dreta, i en aquest sentit és un vot de càstig, però que no ha estat capitalitzat majoritàriament per l'oposició. No només per la massivitat és un perill per als empresaris i els seus polítics, sinó que és un vot d'un sector descontent que no aconsegueixen controlar. Va ser correcte organitzar-nos a la campanya per cridar a votar nul i blanc.

No hi ha cap dubte, aquesta nova expressió de descontent que s'ha expressat en la votació és l'única força capaç d'assumir la tasca de derrotar el frau constituent. Per això, era fonamental donar-li vida activament, organitzant-nos juntament amb organitzacions, companyes i companys independents, en el *Comando del Anulo* que va ser l'única organització que activament va dur a terme una campanya. Saludem els qui van votar nul i blanc. Els vam cridar a organitzar-se amb nosaltres en el *Comando*, que ara té per tasca assumir

l'organització de la campanya cridant a votar *En Contra* aquest desembre, per oposar-nos fèrrimament a un *Consell Constitucional* dirigit totalment pel pinochetisme, i als partits de governs que han declarat el seu suport a continuar amb aquest frau. Som l'única alternativa que haurà de cridar als que van votar per les llistes de govern, però ja no estan disposats a continuar donant-los suport en aquest frau, i als que vam votar nul blanc o ens vam abstenir.

L'existència d'aquesta alternativa és la mostra més clara que l'esperit de la rebel·lió popular del 2019 segueix present, i que hem de donar-li forma no només electoralment contra el seu frau constituent. També com una alternativa política que repregui les demandes expressades massivament als carrers, la necessitat de transformar profundament el país en benefici dels pobles i la classe treballadora, solidaritzant-nos amb totes les mobilitzacions i disputant-lo en tots els escenaris a la ultradreta i la dreta, així com als seus socis dels partits que componen el govern patronal de Boric.

*Opción Anticapitalista
MST
Secció xilena de la UIT-QI*

(ve de pàg 16)

Evidentment no. Si es prenguessin seriosament les seves pròpies paraules el que haurien de fer es trencar la relació que mantenen amb IS -amb qui tenim, òbviament, la mateixa política cap a Ucraïna-al FIT-U argentí.

Aleshores a què ve dedicar-nos aquesta calumnia en un paràgraf sobre la crida a la unitat? És un mètode calumniós propi de la tradició estalinista, no de la nostra. Des d'aquí els exigim que la retirin i facin el debat que vulguin seriosament. Òbviament la CRT no està preocupada per avançar en cap proposta de treball en comú, sinó en justificar la seva política sectària a les eleccions, i a la vegada sectaritzar els seus militants cap a la resta d'organitzacions, entre elles *Lluita Internacionalista*, per tancar files i concloure que ells són els únics revolucionaris.

Nosaltres hem insistit que el que cal es avançar en el reagrupament de totes les forces que es situïn

en els dos principis bàsics: posar les candidatures al servei de les lluites i defensar la doble ruptura amb el capitalisme i el règim del 78. Les properes eleccions del 23 de juliol, podrien ser un pas. La CRT, com *Corrent Roig o Anticapitalistes* podrien, si volguessin, formar part candidatura més àmplia de la *CUP-Per la Ruptura* que hem vingut defensant des de *Lluita Internacionalista*. Ens cal agrupar forces, sense sectarisme.

31/05/2023

Josep Lluís del Alcazar.

Notes:

¹ <https://www.izquierdadiario.es/Elecciones-en-Barcelona-por-una-gran-movilizacion-contra-la-campana-de-la-ultraderecha-y-Desokupa>

² <https://www.izquierdadiario.es/Por-que-la-clase-trabajadora-y-la-juventud-no-tenemos-una-alternativa-a-la-que-votar-este-28M>

Raya Ziada, feminista palestina

«No hi ha alliberament de Palestina sense l'alliberament de les dones»

Raya Ziada és membre de Ta'at [Sortir al carrer], un moviment polític feminista a Palestina. Amb ella debatem a Barcelona sobre la situació política actual i el paper de la lluita feminista a l'alliberament de Palestina de la colonització israeliana.

Lluita Internacionalista- Quins són els principals objectius de Ta'at i com treballau?

Ta'at representa un moviment polític feminista que vam iniciar el 2019, dedicat a impulsar un discurs que entrellaci el feminisme amb l'alliberament de Palestina. Essencialment, aquest moviment defensa amb rotunditat la convicció que una Palestina veritablement lliure no pot existir sense l'alliberament de les seves dones. Fent seu el rotund lema «no hi ha terra lliure sense dones lliures», Ta'at rebutja la idea de relegar la situació de les dones palestines com una prioritat ajornada fins després de la fi de la colonització israeliana. En el seu lloc, posem èmfasi en l'imperatiu de fomentar una cohesió social i política feminista, desmantellant la fragmentació imposada pel sistema d'ocupació de colons sionistes. A més, el nostre moviment creu en la restauració d'una societat palestina justa, que garanteixi la seguretat de tots els seus membres al llarg de l'ardu camí cap a l'alliberament.

LI-Què significa per a tu ser avui feminista a Palestina?

El nostre principal objectiu és acabar amb la colonització. Vivim sota la colonització i la Nakba des de fa 75 anys, i no s'ha acabat. Així doncs, ser feminista és estar compromesa amb tot el projecte d'alliberament; quan parlem d'alliberament, tenim en ment que també hi ha lluites importants en què estem compromeses que no seran posposades fins a l'alliberament de Palestina, perquè creiem que aquest és el camí cap a l'alliberament. Des d'una perspectiva feminista parlem de justícia social i del seu significat més ampli. Parlem de dignitat, parlem dels drets dels treballadors, parlem de somiar amb una societat que sí que ens representi. La qüestió és: quina és la Palestina amb què somiem? i com podem incorporar i remodelar el feminisme polític en el marc fonamental de la ideologia i l'activisme polític i social, alhora que els alineem amb el procés d'assoliment de l'alliberament nacional? El feminisme i l'alliberament nacional no s'exclouen mútuament, sinó que s'entrecreuen i es complementen. En

entretreixir els principis feministes en el teixit de la nostra lluita per l'alliberament, creem un moviment poderós i inclusiu que desafia els sistemes opressius i la lluita per l'autodeterminació i la llibertat de Palestina.

LI- Com veus l'Autoritat Palestina?

Des del meu punt de vista, els Acords d'Oslo són un fet perjudicial a la història palestina, ja que van consolidar la fragmentació i van obstaculitzar l'apoderament polític en la recerca de l'alliberament palestí. Juntament amb el Protocol de París, que té el seu origen en una agenda neoliberal i colonial disfressada de «pau econòmica», posa en perill la veritable essència de la nostra lluita per la llibertat. Lamentablement, l'actual Autoritat Palestina suporta la càrrega del finançament de l'ocupació israeliana, de manera que la converteix en una ocupació rendible i fins i tot lucrativa. Actualment, l'Autoritat Palestina ja no representa la voluntat política del poble palestí, ja que hi ha una disparitat significativa entre les seves aspiracions d'alliberament i de justícia social i el programa que persegueixen les institucions nacionals oficials.

En els darrers mesos hi ha hagut nombroses vagues organitzades per sindicalistes, tot i que aquests sindicats operen sota el control de l'Autoritat Palestina. En particular, el sindicat de professors, el de sanitat i el de periodistes han sortit al carrer i s'han declarat en vaga els darrers mesos. A més, estem davant d'una enorme crisi econòmica, amb una taxa d'atur d'aproximadament el 30%, que puja al 60% entre els joves. A Gaza, la situació encara és més greu, amb una taxa d'atur que arriba al 40% i un 80% de la població que depèn de l'ajuda internacional.

L'autoritat sembla dependre únicament de l'opressió del poble palestí per sostenir-se, com un pulmó que lluita per respirar. Cada vegada és més evident que no està complint amb les seves obligacions i està virant cap a un règim dictatorial, cosa que alimenta el creixement de les forces de l'oposició.

LI- Quins són avui els principals debats en el moviment feminista a Palestina?

Les ONG de dones palestines i la societat civil centren els esforços en la defensa de lleis i polítiques contra la violència que pateixen les dones. Aquest moviment feminista s'ha enfrontat a reptes importants, com la pressió i la repressió de faccions extremistes. Des de Ta'at, ens neguem a fer de-

mandes o a buscar el canvi des de sistemes que són còmplices amb aquesta opressió i violència contra les dones, començant per un sistema colonial que permet activament la violència contra les dones. O l'autoritat palestina, representada a la seva institució nacional, incloses les institucions sanitàries, judicials i legals, que també són còmplices de la perpetuació d'aquesta violència. En conseqüència, defensar o cooperar amb l'actual sistema oficial palestí no és una cosa que recolzem ni en allò que ens impliquem. El canvi real ha de sorgir d'altres vies. De la mateixa manera, les dones palestines que resideixen als territoris del 48 s'enfronten a una situació similar, ja que el mateix sistema, sota règim sionista, també és còmplice de fomentar la violència contra les dones palestines.

LI- Ens recomanes llibres, autores, mitjans de comunicació, comptes socials per aprendre de les feministes palestines i de l'Orient Mitjà?

Enmig d'un món que entra en una espiral de crisi global i s'enfonsa en el caos, ens trobem en una xarxa intricada on les forces del capitalisme, l'imperialisme, el liberalisme i el colonialisme convergeixen a Palestina, com un laboratori per posar-les a prova. Tot i això, contra tot pronòstic, no només hem sobreviscut, sinó que continuem insuflant vida a les ruïnes de les llars demolides i trobem força enmig de l'opressió quotidiana. Les feministes palestines i les dones de Palestina ens ofereixen una saviesa i una inspiració inestimables. També ens podem inspirar en les dones iemenites que lideren protestes, les libaneses que encapçalen revolucions i les egípcies que deixen empremta. Aquests exemples tiren per terra els estereotips que presenten les dones àrabs com a eternes víctimes. Rebutgem de pla aquestes narratives, perquè ens neguem que ens defineixin com a víctimes. Al contrari, estem al centre mateix de la lluita, al cor vibrant de la resistència: la nostra pròpia existència s'ha convertit en un poderós acte de desafiament i de resistència.

LI- Com pot el moviment de solidaritat internacional donar suport avui al poble palestí?

És molt important posar fi a tots els acords amb el règim sionista, inspirant-se en les accions de principis com la que es va emprendre a Barcelona [amb la ruptura de les relacions institucionals de l'ajuntament amb Tel Aviv i Israel]. Però aquests esforços han d'anar molt més enllà dels simples

Les ciutats belgues de Verviers i Liège, la noruega Oslo i la brasilera Belém, es sumen a Barcelona per la ruptura de relacions amb Israel!!

gestos. Cal examinar rigorosament i desmantellar tots els acords, sense deixar lloc a l'ambigüitat moral ni a la complicitat. Juntes hem de fer front a la influència omnipresent del règim sionista, sobretot en sectors crítics com la tecnologia i el comerç d'armes. Els acords en matèria d'armes són crucials, que crucial, ja que es beneficien de la venda de tecnologies avançades que van molt més enllà dels sistemes agrícoles i de reg (per exemple). Aquestes mateixes tecnologies són desenvolupades per les mateixes empreses responsables de la fabricació de les armes contra el poble palestí, que assassinen avis, dones i criatures. El patiment patit pels palestins, especialment a Gaza, serveix d'inquietant testimoni de les proves incessants d'aquestes armes.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

- ✉ LUCHAI@TELEFONICA.NET
- 📷 [LLUITA.INTERNACIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNACIONALISTA)
- 🗣️ [@LUCHAI](https://twitter.com/LUCHAI)
- 📘 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

